

Arrest

nr. 60 818 van 2 mei 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 6 januari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 31 januari 2009 tot 30 april 2009 en dit voor een duur van 90 dagen.

Op 16 februari 2009 legt verzoeker te Lokeren een aankomstverklaring af.

Op 20 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 31 augustus 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 29 april 2010 deelt de stad Lokeren aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee dat verzoeker een adreswijziging heeft gedaan en OCMW-steun ontvangt.

Op 23 juli 2010 wordt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een attest van het OCMW overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker een leefloon heeft ontvangen voor de maanden april, mei en juni 2010, met name vanaf 20 april 2010 tot en met 30 juni 2010. Omdat verzoeker verder geen beroep wenst te doen op dit leefloon, wordt de uitbetaling ervan stopgezet op 1 juli 2010.

Op 2 december 2010 vraagt de echtgenote van verzoeker samen met 4 kinderen een visum gezinshereniging aan.

Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.,A. (...), geboren te T.(...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 5 ° van de wet van 15 12.1980: ‘De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan’.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet meer voldoet aan artikel 40ter van de wet van 15.12.1980: ‘voor wat betreft de in artikel 40bis, §2 eerste lid, 4° bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden (..)’.

Uit het dossier en informatie die ons door de gemeente en het OCMW werd doorgegeven blijkt dat betrokkene voor de periode april tot en met juni een leefloon kreeg en dus ten laste was van het OCMW.

Betrokkene zou via een kennis op de hoogte gesteld zijn van de gevolgen voor het verblijfsrecht. Indien men ten laste valt van het OCMW waarop hij zijn aanvraag tot leefloon stopzette en zich met een advocaat bij de gemeente aanmeldde met de mededeling dat hij het genoten leefloon zou terugbetalen. Wat tot op heden niet gebeurde.

Aangezien betrokkene een beroep diende te doen op het OCMW, beweerde de genoten steun terug te betalen in schijven en dit tot op heden niet deed, kan afgeleid worden dat de referentiepersoon niet langer in staat is om betrokkene ten laste te nemen. Bijgevolg is niet langer voldaan de voorwaarde tot de uitoefening van het verblijfsrecht zoals bepaald in artikel 40ter”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel voert verzoeker het volgende aan:

“Het is niet omdat verzoeker naar het OCMW gestapt is, dat dit in se betekent dat zijn descendent over onvoldoende middelen beschikt om zijn vader financieel te onderhouden;

« que le droit au regroupement familial garanti aux ressortissants communautaires a été étendu à la famille du ressortissant belge par l'article 40 § 6 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. La famille d'un Belge bénéficie du droit familial dans les mêmes conditions que celle d'un ressortissant communautaire ;

Qu'il ressort de la jurisprudence de la Court des Communautés européennes (Arrêt Lebon du 18/06/1987, <http://europa.eu.int/cj/fr>) qu'il « convient de relever qu'une demande de minimex présenté par un membre de la famille du travailleur migrant à charge de ce dernier ne saurait affecter, cette qualité de membre de la famille à charge. En décider autrement reviendrait, en effet, à admettre que l'octroi du minimex pourrait perdre à l'intéressé sa qualité de membre de la famille à charge, et justifier par conséquent soit le retrait du minimex lui-même, soit même la perte du droit au séjour. Il convient d'apprécier la qualité de membre de la famille à charge abstraction faite de l'octroi du minimex. L'article 10, § 1er et 2 du règlement N° 1612/68 doit être interprété en ce sens que la qualité de membre de la famille à charge résulte d'une situation de fait. Il s'agit d'un membre de la famille dont le soutien est assuré par le travailleur, sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recourt à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée »

De motivatie is dus verkeerd en voldoet dus niet aan de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29/07/1991 artikels 2, 3 en 5;

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in België als ascendent van een Belgische onderdaan,;

Dat de Consultatieve Commissie voor Vreemdelingen beslist heeft op 24/02/2004 dat ten laste zijn in concreto moet behandeld worden en dat men abstractie moet maken van de oorsprong van de inkomsten van de persoon die een bloedverwant komt vervoegen en de redenen waarom deze persoon een uitkering zou krijgen. (R.D.D.E., 2004, p. 429-430.);"

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 stelt bovendien dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de verplichting zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

De voormelde wetsbepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens zet de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen uiteen, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar hij voor een periode van april tot en met juni 2010 een leefloon heeft ontvangen en dit leefloon tot op heden nog niet werd terugbetaald, waaruit kan afgeleid worden dat de referentiepersoon niet langer in staat is om verzoeker ten laste te nemen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in *casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker niet dat hij gedurende een periode leefloon heeft ontvangen doch stelt hij dat hieruit niet mag worden afgeleid dat zijn descendent over onvoldoende middelen beschikt om hem financieel te onderhouden. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij hiermee doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling over de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 maart 2009 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en dit als bloedverwant in opgaande lijn. Verzoeker werd op 31 augustus 2008 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 18 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid echter om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen overeenkomstig artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42*bis*, 42*ter* en 42*quater* van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling, met name artikel 42*quater*, § 1, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Overeenkomstig artikel 42*quater*, § 5 van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Op 29 april 2010 deelt de stad Lokeren aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee dat verzoeker een adreswijziging heeft gedaan en OCMW-steun ontvangt. Op 23 juli 2010 wordt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een attest van het OCMW overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker een leefloon heeft ontvangen voor de maanden april, mei en juni 2010, met name vanaf 20 april 2010 tot en met 30 juni 2010.

Uit de voormelde gegevens blijkt heel duidelijk dat verzoeker gedurende deze periode niet ten laste was van zijn referentiepersoon, maar wel ten laste van de Belgische overheid, welke hem OCMW-steun heeft verleend. Evenwel blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de OCMW-steun welke verzoeker genoot op zijn eigen verzoek werd stopgezet vanaf juli 2010. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker vanaf juli 2010 nog ten laste zou zijn van de Belgische overheid. Wie verzoeker nu precies ten laste neemt, is evenmin duidelijk. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen onredelijke belasting vormde voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In het dossier zijn geen gegevens voorhanden waaruit redelijkerwijze kon afgeleid worden dat de referentiepersoon niet langer in staat is om verzoeker ten laste te nemen (dit kon enkel worden vastgesteld voor de periode gedurende welke verzoeker een leefloon genoot), zodat dient te worden vastgesteld dat het materieel motiveringsbeginsel is geschonden.

Het materieel motiveringsbeginsel is geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2011 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU